

crònica del canvi

14 DE NOVEMBRE DEL 2003 // Núm. 7

EDITORIAL

Assegurar el canvi

Els ciutadans de Catalunya poden fer història aquest diumenge votant pel Canvi que lidera Pasqual Maragall. Les enquestes pronostiquen el final de 23 anys ininterromputs de govern de dretes. CiU, en els darrers vuit anys amb el suport del PP, s'ha beneficiat de l'abstenció dels que desconeixen que la Generalitat decideix sobre el que afecta realment la vida dels catalans. Amb un pressupost de 3 bilions de les antigues pessetes, i amb pràcticament totes les competències de sanitat, ensenyament, família o cultura, el Govern de CiU ha sigut incapaç de mantenir el lideratge de Catalunya. Sense idees, vorejant el colapse en les infraestructures i a la cua d'Europa en polítiques de benestar, Catalunya perd pes polític i econòmic any darrera any. En campanya, Maragall ha optat per explicar el seu canvi segur, desgranant les propostes del Programa Social per Catalunya: la qualitat de les escoles, la inversió als barris, l'emancipació dels joves, l'habitatge social, la reducció de les llistes d'espera, les visites mèdiques més a fons, les noves inversions en autovies gratuïtes, el nou tren transversal o els ajuts a les famílies i als pensionistes. Anunciant amb rigor una Catalunya que ben pocs poden imaginar.

Però tot això només serà possible si Catalunya es mobilitza en favor del candidat del PSC, que ha demostrat que encara hi ha dretes i esquerres i ha plantat cara al PP defensant l'Ebre, l'euroregió mediterrània i l'Estatut que obrirà la porta de l'Espanya plural. Maragall no s'ha arrugat ni davant la dreta nacionalista ni davant la dreta espanyola i ha estimulat una onada imparable pel canvi. El líder socialista, que va convidar ERC i IC al govern municipal quan era alcalde de Barcelona, és l'única garantia dels qui volen el canvi. El teu vot a Maragall pot ser el decisiu. El teu vot pot fer història.

Diumenge, Maragall

Foto: FPA / AUMÉZ

Les enquestes preveuen el final de 23 anys de govern de dretes i 8 de pacte CiU-PP

El triomf electoral dels socialistes a Catalunya obrirà les portes a l'Espanya plural

Només la concentració de vot al PSC-CpC garanteix un canvi de govern

Pàgines 2-3

LA CATALUNYA DEL CANVI

El PSC proposa un crèdit per a l'emancipació dels joves

- ▶ L'import serà de fins a 30.000 euros
- ▶ També es compromet a pagar als joves la meitat del lloguer del pis
- ▶ Preveu 42.000 habitatges de promoció oficial

10 minuts mínim per visita mèdica

Ajut de 600 euros anuals per fill fins els 18 anys

30.000 places d'escola bressol

Un nou tren transversal

7500 policies per uns barris segurs

Pàgines 3-6-7

Només falta el teu vot pel canvi

LA RECTA FINAL DE LA CAMPANYA ELECTORAL

Les eleccions d'aquest diumenge són –probablement– les més transcendent de la història recent de Catalunya. El país es juga un probable canvi polític encapçalat per Pasqual Maragall, després de 23 anys de governs de CiU, o la continuïtat que representa Artur Mas. Les enquestes dels darrers dies confirmen que Maragall pot ser el primer president d'esquerres des de la Generalitat republicana.

	Últimes enquestes sobre intenció de vot Eleccions Autonòmiques					
	El Periódico 8/11/2003 (Vox Pública)	La Vanguardia 9/11/2003 (Noxa)	El País 9/11/2003 (Opina)	El Mundo 9/11/2003 (Sigma 2)	Cadena Ser 31/10/2003 (Opina)	Resultats 1999
PSC	36,5 %	36,2 %	34,5 %	35 %	35,5 %	37,8 %
CiU	30,9 %	33,1 %	32,5 %	32,2 %	30 %	37,6 %
ERC	13,7 %	13 %	12,5 %	12,8 %	12 %	8,7 %
PP	10 %	9,5 %	10,5 %	12,4 %	13 %	9,5 %
ICV	6,9 %	6,9 %	6,5 %	5,9 %	7 %	2,5 %*

*Per separat, EUiA va obtenir 1,4%

Catalunya escull diumenge entre canvi o continuïtat

DIDAC BOZA

Canvi o continuïtat: a poques hores ja de les eleccions de diumenge, el dilema es presenta així de clar per a la majoria dels electors. Totes les enquestes i comentaris polítics dels darrers dies coincideixen en una conclusió: Catalunya està en condicions d'optar entre un president de la Generalitat d'esquerres –el primer des de la República– o seguir amb un govern pilotat per CiU, en aquesta ocasió per Artur Mas, després de 23 anys de governs Pujol sustentats amb el pacte de dretes amb el Partit Popular.

La campanya electoral que ara s'acaba ha tingut alts i baixos pel que fa a la intensitat, però s'ha mogut sempre entre dues línies ben definides. D'una banda, la seguida bàsicament per Pasqual Maragall i el PSC consistent en centrar el debat en les propostes sobre les qüestions que més afecten i preocupen els ciutadans: l'habitatge, l'educació, la sanitat, el suport a les famílies, etc. L'altra línia ha vingut motivada pels possibles jocs de majories que podrien fer decantar el govern de Catalunya dels propers 4 anys i aquesta l'han seguida tots els partits però, amb molta més intensitat, CiU i el seu candidat, Artur Mas.

LA 'CATALUNYA SOCIAL' DE MARAGALL

Pasqual Maragall ha desgranat en les últimes setmanes un seguit de propostes que ell mateix ha anomenat "el programa social de Catalunya". Les mesures proposades pel PSC-Ciutadans pel Canvi per impulsar una educació pública de qualitat, per a la construcció de 42.000 habitatges de promoció o-

cial, per millorar els serveis de salut i ampliar l'atenció del metge de capçalera fins a un mínim de 10 minuts per pacient, o crear 30.000 noves places d'escola bressol, han donat contingut als actes i intervencions dels candidats socialistes. El propi Maragall les ha complementat en els darrers dies de campanya amb nous compromisos concrets com el dels ajuts a l'emancipació dels joves. El líder dels socialistes catalans té la intenció de concedir un ajut equivalent al 50% del cost total del lloguer als joves d'entre 25 i 32 anys que desitgin emancipar-se i formar la seva pròpia llar. Es podrien acollir a aquesta mesura tots aquells joves que tinguin una renda inferior als 21.035 euros l'any.

L'habitatge ha estat un dels temes 'estrella' d'aquesta campanya, com també ho ha sigut l'educació. En el debat escola pública-escola privada, va ser el mateix president sortint, Jordi Pujol, qui en una controvertida intervenció va reconèixer l'existència de "trampes" per mantenir l'escola privada concertada. Pujol es referia així a una certa permissivitat general, inclosa la del Govern català, davant alguns centres privats que cobren quotes ex-

tra tot i rebre subvencions públiques de la Generalitat. Pujol va afegir que, si no es fes així, el sistema públic educatiu "es col·lapsaria", unes declaracions que van merèixer dures crítiques no només des de l'àmbit polític sinó també per part de diversos representants de la comunitat educativa.

EL 'PARAIGÜES ANDORRÀ' D'ARTUR MAS

L'actual conseller en cap, Artur Mas, ha fet un esforç en els darrers mesos, i molt especialment en les últimes setmanes, per acostar els seus arguments a la part més nacionalista del seu electorat. Ha intentat així d'evitar fugides de vot cap a ERC. Va ser en un dels moments més àlgids d'aquesta estratègia que Mas va llançar la famosa idea d'unes seleccions esportives catalanes competint sota bandera d'Andorra, proposta que, a jutjar per totes les reaccions –inclosa la de la pròpia CiU, que va decidir aparcar el tema i tallar la pol·lèmica en sec– ha resultat ser la relliscada més important de tota la campanya electoral.

Els resultats de les enquestes, molt ajustats en la majoria dels casos, però sempre amb avantatge de Maragall i pèrdua de vots de CiU en favor d'ERC, han obligat Artur Mas, a seguir apel·lant a la fidelitat dels seus i a referir-se directament al partit republicà. Durant tota la campanya els dirigents de Convergència i Unió han estat alimentant públicament la possibilitat de comptar amb els vots d'ERC per mantenir un govern d'hegemonia nacionalista. Això els ha portat a disparar verbalment en diverses direccions. El mateix Artur Mas, en el debat televisiu de divendres passat va dir a Carod Rovira: "penso que en el futur

D'esquerra a dreta, la diputada del PSC al Congrés, Carme Chacón; la número 2 de la candidatura per Barcelona, Manuela de Madre; el primer secretari del PSC, José Montilla; el líder del PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero; Pasqual Maragall i el secretari general dels socialistes bascos Patxi López.

Carmen Alborch
Ex ministra de Cultura

"És imprescindible que guanyi Maragall perquè comenci a retrocedir la superbia i la prepotència d'Aznar i del Partit Popular".

Sunta Sogas
Directora d'escola pública

"La Generalitat no ha apostat per l'escola pública, sembla que els únics defensors siguem els pares i els mestres. Pel Govern l'escola pública sembla que hagi estat un reduït per a la gent que no pot pagar la privada".

Pere Casaldàliga
Bisbe de Sao Félix, Brasil

"Voldria que Catalunya, defensant la seva identitat, fos cada cop més un poble solidari a Europa i sobretot envers el Tercer Món".

Alfred Julbe
Entrenador de bàsquet

"Tinc 43 anys i vull viure molts dels somnis dels 70's i primers 80 abans de ser vell. Estic fart de l'ara no toca. Ara toca, per exemple, traçar les carreteres amb seny i anticipació polítiques i acabar amb la sagana dels morts en accident".

Joan Oms
President Els Verds- Opció Verda

"És un vot quatre vegades útil, perquè suma a favor del canvi, perquè suma per una opció de progrés, perquè suma per una opció socialista i perquè suma per una opció verda".

Javier Tejada
Catedràtic de Física (UB)

"Catalunya ha d'apostar per tecnologies que no estiguin saturades i no comprar les que ja estan saturades de descobriment perquè aleshores tota inversió, qualsevol article en una revista científica és simple bla-bla-bla".

LA RECTA FINAL DE LA CAMPANYA ELECTORAL

podem fer moltes coses junts". 48 hores després d'aquesta afirmació televisada, el propi candidat de CIU estava acusant públicament ERC de "traïr Catalunya" a canvi de vots.

En el debat sobre aliances, el Partit Popular no s'ha estat de recordar a Convergència i Unió el compromís dels darrers anys entre els dos principals partits del centre-dreta espanyol i català. El mateix José María Aznar, en un acte a L'Hospitalet, va retreure a CIU que "s'avergonyí i demani perdó cada dia" per haver col·laborat durant 8 anys amb el govern del PP.

Maragall ha protagonitzat en les últimes setmanes el moviment d'oposició al Partit Popular

Les poques ocasions en les quals Pasqual Maragall ha parlat de pactes durant aquesta campanya ho ha fet per descartar clarament una entesa entre el Partit dels Socialistes i Convergència i Unió. El "no" rotund a la fórmula de la gran coalició l'explica el líder del PSC amb aquestes paraules: "estar demanant el suport per al Canvi en el govern per després col·locar-hi els mateixos que l'han tingut durant 23 anys, seria un frau".

REVIFA EL DEBAT DRETA-ESQUERRA

La campanya catalana ha revitalitzat el debat dreta-esquerra a Catalunya i també al conjunt d'Espanya. Les probabilitats de Pasqual Maragall d'esdevenir el primer president de Catalunya d'esquerra obren noves portes en el panorama polític espanyol, que comença a estar pendent ja de les eleccions generals a celebrar el proper mes de març. Des de Catalunya, Maragall ha protagonitzat en aquestes últimes setmanes el moviment d'oposició a l'hegemonia del Partit Popular a Espanya. El líder del PSC ha criticat durament el model i el clima polític aplicat per José María Aznar que "acabarà per trencar Espanya en cas d'haver continuat en el Govern". Maragall ha aconseguit que el concepte d'Espanya plural s'hagi incorporat al debat polític espanyol i compta per això amb el suport del PSOE que lidera José Luis Rodríguez Zapatero.

El debat dreta-esquerra, els darrers dies ha portat una novetat important: el candidat de CIU Artur Mas ha apel·lat directament al vot de centre-dreta per evitar escapades cap al PP. "Només CIU —els ha dit Mas— podrà preservar el model econòmic actual".

PERIDIS (El País, 10/11/2003)

Pasqual Maragall amb mestres i alumnes d'una escola, a Vic

El Canvi depèn d'una gran mobilització del vot al PSC

Maragall és el favorit a totes les enquestes i les candidatures del PSC-Ciutadans pel Canvi les que obtenen més suport segons es desprèn dels diferents estudis d'intenció de vot publicats en els darrers dies. A jurar pels sondejos, la distribució dels escons al Parlament de Catalunya i els jocs de majories es presenten renyits. Això fa que, en aquestes eleccions més que mai, tingui una rellevància crucial el que passi el dia 16 entre els votants d'esquerra i, molt especialment, amb els votants del PSC.

De les cinc últimes enquestes publicades per diversos mitjans de comunicació la que menys avantatge dona al PSC en intenció de

vot, és la del diari El País, que preveia una distància de 2 punts. La diferència més important a favor de Maragall l'apuntava dissabte passat l'enquesta de Vox Pública d'El Periódico, que col·locava els socialistes a 5,6 punts per sobre de la federació nacionalista. Pel que fa a la distribució d'escons, l'únic estudi demoscòpic que ha apuntat la possibilitat que hi hagi un major nombre de diputats de Convergència i Unió ha estat el del Centro de Investigaciones Sociológicas, CIS, dependent del Govern del PP. Els dubtes sobre la validesa d'aquests resultats els va expressar el PSC en un comunicat on es recordava que, ja l'any 1999, el CIS va atorgar als socialistes catalans una estimació de vot 6,1 punts per sota del resultat que realment van obtenir en les eleccions autonòmiques

del 17 d'octubre.

El cas és que els condicionaments del sistema electoral que encara regeix a Catalunya i que deixa sense valor molts vots obtinguts pels partits minoritaris de l'esquerra a les demarcacions de Lleida, Girona i Tarragona, fan que l'avantatge en vots no assegurï totalment la victòria en escons. Va succeir ja en les últimes eleccions catalanes, l'any 1999. Per aquest motiu, els dirigents del PSC apelen directament els votants d'esquerra de tot el país. "Sabem que hi ha votants d'Iniciativa per Catalunya que poden optar aquesta vegada per votar Maragall i assegurar, així un govern de l'esquerra plural", afirma un dirigent del PSC.

LA CLAU, LA PARTICIPACIÓ A L'ÀREA METROPOLITANA

A mesura que s'han anat coneixent els sondejos i avançava la campanya electoral, s'ha vist més clar el factor decisiu que tindrà la participació en les eleccions d'aquest diumenge. Per aquesta raó Maragall insisteix en recordar que és de la Generalitat de qui depenen ja el 100% de la política social i totes aquelles mesures que poden afectar de forma directa la vida dels ciutadans. La idea que les eleccions de diumenge són importants per a tothom que viu i treballa a Catalunya s'ha convertit en un dels missatges centrals de la campanya del PSC en els darrers dies. Es vol combatre així el fenomen de l'absència que tradicionalment s'ha produït sobretot a la regió metropolitana de Barcelona. Electors que, durant els darrers 23 anys, s'han sentit menys motivats a l'hora d'acudir a les eleccions autonòmiques catalanes però que sí han votat a les generals o municipals. Els analistes coincideixen a assenyalar la participació en l'entorn metropolità de Barcelona com un element decisiu del 16-N. Un elevat grau de votació a les ciutats del cinturó de Barcelona pot decantar definitivament la balança a favor del Canvi liderat per Pasqual Maragall. Així pensen, per exemple, i ho han dit en diversos mitjans, els directors dels dos principals diaris catalans, Antonio Franco, d'El Periódico de Catalunya i José Antich, director de La Vanguardia.

Maragall es compromet a limitar a 8 anys els mandats presidencials

Pasqual Maragall ha fugit durant tota la campanya electoral dels atacs personals i ha centrat el seu discurs en el programa del PSC. Insisteix en "no fer política-ficció sinó propostes". Més enllà del programa electoral, el líder del Canvi ha volgut afegir noves propostes com a "compromisos personals" seus. En destaquem aquí alguns dels principals:

► **Limitació a dos mandats del president de la Generalitat** així com de la publicitat institucional, especialment en períodes pre-electorals. Compromís que el President de la Generalitat visitarà cada setmana una escola del nostre país, visqui cada trimestre en un barri, viatgi cada mes a una comarca o parti, com a mínim un cop a l'any, amb tots els alcaldes de Catalunya.

► **Facilitar l'emancipació dels joves** avalant crèdits de fins a 30.000 euros per

a iniciar la vida laboral o per seguir estudiant. Els joves rebran fins a 240 euros mensuals per pagar la meitat del lloguer del seu pis. Aquesta subvenció es prolongarà durant els tres primers anys d'emancipació. Podran accedir a aquesta ajuda tots els joves que tinguin una renda inferior a 21.035 euros anuals.

► **Les dones tindran una presència al Govern de la Generalitat** de, com a mínim, un 40%.

► **Pasqual Maragall s'ha compromès a explicar cada mes davant els mitjans de comunicació l'obra de govern**, a fer accessible i al dia el control pressupostari via internet, a fer un registre públic d'ajudes, subvencions i contractes públics i a que els mitjans de comunicació públics, a l'estil de la BBC, siguin independents.

► **Llibres de text gratuïts pels alumnes de Primària i ESO** en els centres de la xar-

xa sostinguda amb fons públics. Beques per incentivar la permanència dels alumnes en l'ensenyament secundari postobligatori i dotar d'ordinadors als professors i als alumnes amb un portàtil per cada deu.

► **Defensa del paisatge amb soterrament de línies**, tancament de pedreres, limitació d'urbanitzacions, ampliació de tal·llocs i cobriment de rieres.

► **Transport públic de viatgers a un màxim de 500 metres de casa** al centre de l'àrea metropolitana i a 750 metres a la primera corona. Supressió gradual dels peatges que afecten la mobilitat quotidiana. Realització de 'leix transversal ferroviari'.

► **Biblioteques obertes en diumenges i festius i a les nits**. Museus amb dos dies d'accés gratuït per setmana i cap poble sense Internet ni mitjans audiovisuals abans d'acabar l'any 2007.

1000 raons pel canvi

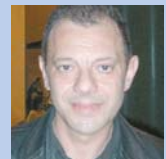
Rosa Regàs
Esriptora

"Només que Maragall pugui fer per Catalunya el que va fer per Barcelona, serà el millor president que haurem tingut mai".

Josep Maria Álvarez
Secretari general d'UGT

"Un canvi a Catalunya pot fer abaixar els fums al PP. La clau del dia 16 és una gran participació".

Lluís Pasqual
Director de teatre

"Fa 25 anys que ens governen les dretes que ens volen ignorants, 'collons', i vull que el canvi el faci Pasqual Maragall, que és intel·ligent".

Rosa Cullell
Consellera delegada del Grup 62

"El canvi o l'alternança són bons en sí mateixos i generen creativitat".

Patxi López
Secretari general PSE

"Molts dels que em critiquen em diuen que m'estic 'maragallitzant'. Doncs bé, jo estic orgullós de compartir idees amb Pasqual Maragall".

Juancho Dumall entrevista Marcelino Iglesias

Marcelino Iglesias és el primer president que repeteix mandat en la història de l'autonomia aragonesa. Ha governat durant dues legislatures marcades per les protestes contra el transvasament i per una arrencada econòmica sense precedents a la comunitat.

-Davant la batalla mantingua pel seu govern contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN), creu que es farà el transvasament de l'Ebre?
-Cada vegada té menys suport. És una fórmula tecnològicament superada, econòmicament insostenible i ecològicament insostenible. El propi govern del PP sap que hi ha fórmules molt millors i més barates. Ara, únicament el mantenen per poder arribar amb aquest espantall fins les eleccions de març. Però llavors, el transvasament es diluirà com si fos de sucre.
-Després de la resposta a les comarques de l'Ebre, quina incidència pot tenir

"Pujol va intentar vendre l'Ebre a canvi dels vots del PP"

el PHN en el procés electoral de Catalunya?
-Hi jugarà un paper molt important. Tant a Aragó com Catalunya hem vist que ha estat un pla imposat, que no han volgut negociar mai. Era o tot, o res. En la batalla política catalana aquest tema és importantíssim. Un dels errors polítics més grans de Pujol ha estat intentar vendre l'Ebre a canvi dels vots del PP al Parlament.

central de l'Ebre i la ciutat de Saragossa, existeix a Aragó el problema endèmic de la falta de població a les comarques d'Oscica i Teruel. Hi ha solució?
-Estem entrant en una nova etapa, per primera vegada creixem en població d'una manera clara, tenim més nens a les escoles, estem digerint a més de 50.000 immigrants, la nostra economia creix per sobre de la dels nostres veïns...

-Però a diferència del que sembla, Aragó no només pensa en l'Ebre. Per exemple, Saragossa està fent un salt econòmic.
-Saragossa i el conjunt d'Aragó treuran rendibilitat de la seva situació gràcies a les noves comunicacions. Serà un dels espais que més creixerà en els pròxims 25 anys. Tindrem a l'abast a 20 milions de persones que són els consumidors de més capacitat adquisitiva del conjunt del país.
-Junt amb el dinamisme que té la vall

El projecte d'Euroregió que proposa Maragall és molt positiu per Aragó

-Hi pot ajudar el projecte d'Euroregió plantejat per Pasqual Maragall?
-Sóc molt conscient que la dreta ha jugat a atiar l'enfrontament entre veïns. Però jo aspiro a tenir una relació franca, d'igual a igual amb els veïns catalans, navarresos o francesos. El plantejament de coordinar accions en una Euroregió de les més de 40 que funcionen a Europa és molt positiu. Li he dit a Maragall que quan sigui president ens assegurarem a parlar sobre un projecte que a mi m'agrada. És tan orto-

-Està en retrocés la visió de l'Espanya plural que consagra la Constitució?
-Hi ha una crisi perquè Aznar ha obert altra vegada la caixa dels vells esperits de la dreta espanyola uniformista, del pensament únic. Quan analitzem els 25 anys de Constitució i de l'Estat autònom veurem que el reconeixement de la pluralitat ha estat el gran èxit a Catalunya i també a Extremadura. Enfront el discurs subliminal del PP que diu que la pluralitat ens fa més dèbils, jo defenso que els estats més forts del món, com Estats Units o Alemanya, són molt plurals, tenen una gran descentralització i són molt respectuosos amb els seus estats.

Josep Cuní entrevista Javier Cercas

Tot i que ell no creu que l'èxit l'hagi canviat, entén que els seus amics pensin el contrari. I és que poques vegades un escriptor veu com un llibre, un sol llibre, desborda les seves pròpies previsions. I mentre el reclamen d'arreu i no para a casa, la filla cinematogràfica de "Soldados de Salamina" s'allunya camí de Hollywood amb les millors credencials

-Enhorabona. Això sí que és un canvi, eh?
-Gràcies. Je, je, je... Un gran canvi, sí, però què ens hem d'enganyar? Un canvi bo, que té les seves contrapartides de les quals no em queixaré pas. No seré tan abjecte. Hi ha coses fantàstiques com que la gent et vagi felicitant pel carrer per la teva feina, com també et passa a tu, i que, no ens enganyem, és el que volem tots. Però d'altra banda, no deixa de ser xocant que per un tio totalment desconegut com jo, que no existia, que es movia entre la família i els

"Espanya ha d'entendre que el català és indispensable"

amics, un dia, de sobte, s'ha acabat el bròquil. "Brrrrroooooooooooooommmmm!!!" s'organitza un terrabastall immens, que és magnífic, però completament inesperat i que costa de pair.
-Però aquest no és el primer canvi de la teva vida. El primer devia ser quan vas arribar d'Extremadura.
-Sense cap mena de dubte. La primera foto que jo tinc de la meua vida és aquesta. Arribar a una estació, la de Girona, que era la ciutat més trista del món com recordaries, atroç, grisa... No oblidis que eren els anys seixanta. Jo venia d'un poble on erem... com gitano... els avis, els tiets que encara són alla. Tots molt protegits... i positiu! Sol com un mussol. Amb una gran sensació d'orfandat.
-Haver nascut fora de Catalunya fa que tinguis una visió diferent d'aquest país?
-No crec. Pensa que jo vaig venir quan tenia quatre anys. És clar que la meua llengua materna és el castellà i la meua relació amb Extremadura continua sent molt sòlida. Però... calla. Ara que ho

conflicte de la llengua s'ha d'acabar d'una vegada. Espanya ha d'entendre que el català és indispensable, que és una riquesa, que els catalans no parlem català només per tocar els pebrots. I en aquest sentit, es-

els orígens, això em dona una visió diferent del país que no té molta gent de Barcelona. Per exemple, per a mi el català és absolutament indispensable. És més, el considero indispensable per Espanya. El

tic totalment d'acord amb Maragall quan diu: "l'Estat espanyol ha de defensar el català". Això CiU no ho ha aconseguit mai. I és que al meu entendre ja els anava bé la confrontació perquè els resultava renta-

Em considero d'esquerra i crec que en Pasqual Maragall ho farà bé

-Aquesta conscienciació espanyola que no arriba creus que els catalanoparlants de procedència diversa poden aconseguir transmetre'n la necessitat amb més facilitat?
-Efectivament, es tracta de transmetre. Però també d'aplicar unes determinades mesures polítiques. El català depèn d'unes lleis que han de tenir present una cosa per a mi fonamental: el protegit o desapareix. Així de cru. I aquesta defensa de la nostra llengua és perfectament compatible amb entendre que el castellà també és indispensable per a nosaltres perquè és la nostra sortida al món. I això ho entenem i ho diuen fins i tot els independentistes.
-Et consideres d'esquerra?
-Sí, és clar! Crec que en Maragall ho farà bé.

Josep Maria Sòria entrevista John Hume

Eurodiputat i líder del Partit Socialdemòcrata Laborista, sempre ha estat compromès en la lluita per la igualtat de drets i contra la discriminació dels catòlics a Irlanda del Nord

-En quina mesura creu que el model del procés de pau a l'Ulster és aplicable al País Basc?
-Crec que tenen moltes coses en comú. En totes les regions en conflicte qui és dividit és la gent, no el territori. Quan passa això l'acord i el diàleg són l'únic camí per a la pau durable i l'estabilitat.
-Creu que el model europeu de sobirania compartida pot servir per resoldre els problemes nacionals a Europa?
-L'experiència europea ha estat crucial. La Unió Europea és el millor exemple de resolució d'un conflicte de la història. Les nacions que van passar la primera meitat del segle XX en guerra, ara treballen unides. És important examinar els principis de la Unió Europea. Són els mateixos que hi ha darrere del procés de pau d'Irlanda. Primer la neces-

"Catalunya pot mostrar que és possible el progrés en pau"

sitat d'acceptar el fet de les nostres diferències i respectar la diversitat. Segon, és el principi d'inclusivitat. En la Unió Europea cada país és representat en totes les institucions. El tercer principi és el de la reconciliació. La Unió Europea es concentra en les qüestions que uneixen els europeus, especialment el desenvolupament econòmic i la creació de treball. Treballem junts per aconseguir aquests interessos comuns. D'aquesta manera hem assolit un grau d'unitat i cooperació que fa 50 anys ens hagués semblat impossible. Hem après aquestes lliçons a Irlanda i penso que tenim l'obligació moral d'aplicar-les. És també molt important que la Unió Europea difongui aquestes lliçons al món sencer. És per això que he demanat a la Unió Europea l'establiment d'un Departament per a la Pau i la Reconciliació que tingui com a objectiu ajudar els pobles en conflicte a trobar el camí de la pau. La Unió Europea hauria d'exportar la seva filosofia i els seus valors, els seus principis de resolució de

conflictes, i no els seus soldats.
-La guerra d'Iraq ha posat en crisi les Nacions Unides. Creu que encara té possibilitats de ser un actor fonamental en les crisis internacionals?
-Clarament les Nacions Unides passen per un període difícil i l'autoritat del Consell de Seguretat està en qüestió. Tot i això, les Nacions Unides són la institució clau si volem crear un món pacífic en el segle XXI. Crec que les conseqüències a llarg termini de la Guerra d'Iraq reforçaran les Nacions Unides. Cada vegada és més clar que la política unilateral i bilateral en un món globalitzat no pot resoldre els problemes. Acords multilaterals, que tan sols les Nacions Unides poden aconseguir, són l'única manera de resoldre els problemes de les guerres, la pobresa i la degradació ambiental que afecta a tots els països.
-Vostè és amic de Maragall. Quan i en quines circumstàncies es van conèixer? Quin paper creu que pot fer Catalunya en

la solució dels conflictes regionals i nacionals a Europa?
-Ens vam conèixer pel nostre treball a la Unió Europea. Poc després em va convidar a visitar Barcelona. Pasqual també ha estat a Irlanda diverses vegades i ha sigut un magnífic suport en el nostre procés de pau. Catalunya pot ajudar en la resolució dels conflictes de dos maneres diferents. Primer, continuant amb la seva ajuda a les àrees en conflicte. En particular estic im-

pressionat per com va reaccionar Barcelona en la guerra de Bòsnia i la seva relació tan estreta amb Sarajevo. I segon, donant exemple. Catalunya pot ser un magnífic exemple de regió dinàmica i activa a Europa, un país que ha caminat cap endavant de forma decidida per oblidar el seu tràgic passat, i on viu i treballa unida una població diversa, si és capaç d'ensenyar això al món, mostrarà que és possible la convivència i el progrés en pau.

revista d'opinió

Extractes d'articles publicats a 'Crònica del Canvi' des del primer número, el mes de setembre passat

MÀRIUS CAROL
Escriptor i periodista

El llibre de les il·lusions

... Els qui fa quatre anys es creien que es consumiria en l'avorriment del seu escó del Parlament s'equivocaren. Déu n'hi do les sacedades que ha donat a la cambrà catalana, que ha estat menys balneari que mai, menys oasi que sempre. /.../ Els qui l'ataquen qualificant les seves idees renovadores de "maragallades" haurien de saber que és bo que qui aspira a canviar un país tingui manual d'instruccions i una bona maleta de bricolatge. Gens inútil quan aquest "Meccano" que anomenem Catalunya comença a tenir massa cargols rovellats, massa peces que grinyolen. I és que fa massa temps que ens en vam dur els Reis i cal un nou pas de rosca, una mà de pintura.

JOSEP Mª FONALLERAS
Periodista i escriptor

Adéu, pediatre!

... Si partim de la base de la Catalunya femenina que deïem abans, hem de reconèixer, abatuts i desolats, que la nena encara és nena. És a dir: que encara juga amb un súper que té monedes de plàstic, encara construeix vies de tren i carreteres en miniatura, i encara no sap escriure amb llera lligada. ¿Què li fa falta, a la nena? Que ha de fer el canvi. /.../ Si a hores d'ara encara és a la pubertat, potser que consultem un especialista. Si finalment arribem a la conclusió que no es tracta d'un problema fisiològic, aleshores haurem de pensar que, a la nena, potser li cal una empenta ideològica, un ajut d'esquerres, nacional i progressista, perquè la nena canviï l'ànima de nena per una ànima adulta. Perquè digui adéu, i ja és hora, a la consulta del pediatre privat, que encara l'amanyaga quan diu que li cal una vacuna.

JOAN TÀPIA
Director General de BTV i exdirector de "La Vanguardia"

Maragall i els empresaris

... Avui, quan estem a punt de celebrar el dissetè aniversari de la proclamació de Barcelona com a ciutat olímpica, hi ha molta gent que somia que Pasqual Maragall repeteixi, a nivell de Catalunya, el que llavors va fer amb la ciutat. ¿És estrany que entre aquesta gent hi hagi també empresaris? El model de Barcelona, que s'ha imposat en molts altres ajuntaments catalans, demostra que l'al·liança de l'administració municipal amb les iniciatives empresarials i socials produeix un efecte dinamitzador de l'activitat econòmica i de les ciutats. /.../ Espanya viu una situació de forta crispació entre el nacionalisme espanyol, que té el govern de Madrid i el nacionalisme basc que governa a Vitòria. /.../ Maragall pot ser avui una força de racionalitat política en la irracionalitat que presideix les relacions entre el govern de Madrid i els de les nacionalitats històriques. I això, molts empresaris ho saben.

MÀRIUS SERRA
Escriptor i enigmista

Canvi de ritme

Que Tarradellas ja fos aquí en aquells moments dolços va permetre-li desaparèixer el tret de sortida d'una cursa d'obstacles en la qual ell no correria. /.../ Com ja és sabut, Pujol va ser el més viu a l'hora d'arregar el tros de fusta, esmunyir-se entre la selva d'adversaris

ODÓN ELORZA
Alcalde de Sant Sebastià

Maragall, la gran esperança

Les eleccions que se celebraran a Catalunya representen la gran esperança tant per als bascos com per al conjunt dels ciutadans que desitgen una orientació clarament federal de l'Espanya autonòmica. /.../ Vull que Pasqual Maragall guanyi les eleccions catalanes perquè, a més de la seva enorme experiència política i de gestió, les seves dots d'estadista, el seu catalanisme progressista, la seva aposta per una convivència en llibertat, vocació europeïsta i la seva plena acceptació del pluralisme polític del País, ens ajudarà a tots a posar equilibri i racionalitat a un futur molt complex per Euskadi i la democràcia a Espanya.

i posar-se a córrer per la pista com un esperitat. La manera d'agitar el bàcul abans i després de cada obstacle semblava calculada per desviar l'atenció del moment clau, perquè un cop consumit el torn i arribada l'hora del canvi, Pujol se les enginyava per perpetrar un joc malabar i passar-se el testimoni a ell mateix. /.../ No cal entendre gaire d'atletisme per veure que ara és el moment de divergir i fer un canvi de ritme.

ANDREU MARTIN
Escriptor i guionista

Memòries

... Avui, per exemple, vivim instal·lats en la fatalitat que els trens i els avions, en aquest país, sempre han funcionat a deshora, com en la fatídica època franquista, com avui mateix, perquè algú s'ha preocupat de fer-nos oblidar que hi va haver uns anys socialistes en què vam mirar cap a Europa i els trens corrien a la velocitat que havien de córrer i arribaven quan havien d'arribar. De cara a les properes eleccions a la Generalitat de Catalunya només hi ha un candidat que ens omple la memòria de records positius i estimulants. Les Olimpíades, l'obertura al mar d'una Barcelona que no para de posar-se cada cop més i més guapa, la constatació que els comptes van ser clars i van quadrar sense martingales i manefferies. Hi ha algú que ha demostrat, a la pràctica, el què sap fer. És diu Pasqual Maragall. Els altres competidors, de moment, es limiten a eslogans.

MIQUEL BERGA
Degà d'Humanitats de la UPF

Toca o no toca?

... Els darrers quatre anys han estat políticament anèmics per la necessitat de mantenir l'equilibri d'una contradicció ideològica, el pacte CiU-PP. Han estat anys de desorientació i de renúncia a les arrels històriques del catalanisme polític que durant la transició van fer de Catalunya motor de l'Espanya democràtica i plural. Hem viscut la penosa sensació que algú havia decidit que ja no importava la direcció del cotxe si ell podia seguir essent el conductor. En tot cas, s'albira, ara, un inevitable canvi en el panorama polític català. I en aquest nou escenari costa imaginar una figura que per experiència de gestió, presència institucional, generositat política i visió estratègica resulti més sòlida i plausible que la de Pasqual Maragall.

J.J. NAVARRO ARISA
Periodista. Columnista del diari "Avui"

Nivell europeu

... En el context de les democràcies occidentals, el canvi és més que un caprici, una prova de salut democràtica, i això es pot dir tant dels partits com dels líders. Personalitats cabdals de la història del segle XX com Franklin Roosevelt o Winston Churchill ni

tan sols es van acostar a la plumar catalana de 23 anys en el poder. /.../ Duen que la política catalana és la més europea de les polítiques hispàniques. És el moment de verificar-ho en un nivell tan cabdal com el del canvi. Catalunya necessita aquest canvi des de fa temps i ara és el moment de fer-lo realitat. Potser l'últim moment possible sense deteriorar la salut democràtica del país i defassar-se del tot del nivell europeu.

XAVIER RUBERT DE VENTÓS
Escriptor i filòsof

Pronòstics i rodolins

... Penso per això que l'esdevenidor que Maragall ens proposa té potser dos temps. Un, per aconseguir amb habilitat i cordialitat el finançament, l'estatut i les competències no capiti-diminuïdes—allà precisament on l'estratègia convergent de peix al cove ha trobat els seus límits. I un altre temps per donar-nos el marc legal i polític que em temo necessari per tal de treure-li a l'Estatut tots els ets i uts que calgui. I tant per liderar la primera passa com per preparar-nos, en el seu cas, per a la segona, penso que Maragall és el reactiu o galvanitzador (no pas el pal de paller) que ara necessitem (no pas que ara toca). Allò que sí que toca és demostrar que

no som uns insensats en votar per primer cop un President de la Generalitat que pertany a un partit diguem-ne federat a un d'espanyol. De moment ja els ha dir als socis espanyols que ni aigua de l'Ebre per seguir vertebrant Espanya ni pacte aquí amb Convergència perquè puguin fomentar els majories allí...

MIQUEL CAMINAL
Catedràtic de Ciència Política de la UB

De Companys a Maragall

... L'Espanya sotmesa al govern més reaccionari dels darrers 25 anys necessita d'una Catalunya no solament lliure d'aquesta submissió, sinó capaç de fer-hi front. Qualsevol govern de la Generalitat dependent dels

vots del Partit Popular seria un govern tan esclau com el que hem tingut en la darrera legislatura. A Catalunya necessitem un govern d'unitat de les esquerres, impulsor d'un pacte nacional per a la reforma de l'Estatut. Un govern orientat cap a la defensa d'un desenvolupament econòmic, ecològicament sostenible, on l'educació i la formació tinguin una clara prioritat. Un govern hereu d'un vell desig que va de Layret i del Noi del Sucre a Companys, Comorera o Pi i Sunyer: una Catalunya republicana i progressista, reformadora, a benefici dels treballadors de totes classes; una Catalunya nacional, senyora del seu destí i independent.

NARCÍS COMADIRA
Pintor i escriptor

El canvi

... Ara penso, sobretot, en un canvi, el canvi cap al creixement col·lectiu, el canvi de deixar d'estar als nivells i baixar a tocar de peus a terra. El canvi que ens trasllada a tots de la ficció a la realitat, punt de partida indispensable per a la il·lusió, per a la vida adulta. El canvi polític, és clar, el canvi que ens desperta d'una sopitosa massa llarga i estèril. Que ens dugui a una autèntica justícia social. Que ens retorni la confiança en la cultura, tan menystinguda fins ara. Que alliberi la nostra llengua de tota servitud política i l'ajudi a desenvolupar-se sense connotacions. El canvi que en aquests moments ja és urgent i que només pot fer possible Pasqual Maragall.

EUDALD CARBONELL
Catedràtic de Prehistòria i codirector d'Atapuerca. Premi Príncep d'Astúries

La transformació a través del canvi

... Des de la meua visió pessimista de la possibilitat de canvi de les actuals forces polítiques, aniré a votar pel canvi. Si em pregunten què és el canvi en la nostra comunitat és la de la contribució a dirigir de forma crítica el futur d'un territori i de la gent que el pobla.

Ara Catalunya viu un final d'etapa. Catalunya necessita ser repensada, el catalanisme necessita ser refundat des d'una perspectiva crítica i actualitzada. Fa falta un plantejament d'esquerres global que integri el que s'ha fet fins ara amb el que s'ha de fer. Per tot això, penso de forma honesta que cal un canvi en la perspectiva que sigui possible en el futur una transformació real de la societat per millorar encara més les condicions de tothom...

JAUME BADIA

Filòleg

El Canvi al meu país

... El meu país necessita un canvi. Necessita, per dir-ho molt breu, deixar de ser convergent per ser efervescent. És una manera de dir que tot allò que ha estat introspecció defensiva ha d'esdevenir explosió generosa, permeable i porosa. Mai com ara havia sentit i defensat que els polítics no són iguals, que les polítiques són molt diferents, que les idees compten. El que està en joc el dia 16 de novembre és que Catalunya guanyi la normalitat o que els llibres d'història puguin acabar incloent una frase impossible: a Catalunya, després de quaranta anys de franquisme, n'hi va haver trenta-cinc de pujolisme.

1000
raons pel
canvi

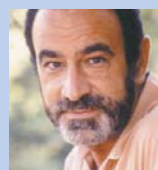
Anna Veiga
Biòloga (Institut Dexeus)

"És una vergonya que es dediquin més fons per a defensa que per a recerca, i que es donin més diners per ajudar Bush".

Santi Santamaría
Cuiner

"El pacte CiU-PP és un exemple de mala política".

Ramon Folch
Ecòleg

"Cal un canvi substancial, però no de política ambiental, sinó d'opció socioeconòmica".

Felipe González
Expresident del govern

"La victòria de Maragall és molt important per Catalunya però també per Espanya. Es dirimeix el futur pasat en perill per la política d'extrema dreta i el nacionalisme excentric del PP".

crònica del canvi

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Producció: Magentamedia s.l.
Consell Editorial:
Javier Cercas
Narcís Comadira
Antoni Dalmau
Anna Duocastella
Rafael Nadal
www.psc.es
www.maragall.org

Adreça: c/Nicaragua 75
08029 Barcelona
Dipòsit Legal: GI-1268-2003

PSC

LA CATALUNYA DEL CANVI

Propostes del Partit dels Socialistes de Catalunya

El programa socialista persegueix una Catalunya que generi riquesa i prosperitat, amb benestar per tothom i amb capacitat per decidir el seu futur: potenciar l'economia, millorar els serveis i l'atenció sanitària, prioritzar l'ensenyament i impulsar l'accés a l'habitatge.

Més qualitat en l'educació. Educació pública de qualitat, amb control de resultats i estímul per millorar. El 85% dels joves d'entre 16 i 25 anys seguint ensenyament universitari o tècnic superior.

Més serveis per a la gent gran. Permetre que les persones grans envelleixin a casa, amb serveis d'assistència a domicili, tele-alarms i centres de dia. Creació de 10.000 noves places de residència per a persones grans dependents.

Més habitatge públic. Construir 42.000 habitatges de promoció oficial en 4 anys, la meitat dels quals serà de lloguer.

Més qualitat en els serveis de salut. Mínim de 10 minuts per visita mèdica. Espera màxima de 6 mesos per a intervencions quirúrgiques. Prestacions dentals gratuïtes per als menors de 14 anys.

Més seguretat. Crear 7.500 places de nous policies en 4 anys. Coordinació i cooperació plena entre tots els cossos policials. Prevenció i repressió activa dels delictes menors i la reincidència. Desenvolupar la justícia ràpida i la justícia municipal.

Més treball per a tothom. Donar formació pel reciclatge professional a 250.000 persones en 4 anys.

Més escoles bressol. Crear 30.000 noves places públiques d'escoles bressol i establir una prestació de 50 euros/mes per fill a càrrec fins als 18 anys.

Més progrés econòmic. Atreure inversió exterior a Catalunya. Educar tota la població en les noves tecnologies i promoure els estudis tècnics i professionals.

Més inversions en infraestructures. Construcció del ferrocarril transversal Lleida-Figueres i 500 km de noves autovies, 450 nous km de tren i 110 nous km de xarxa de metro i ferrocarrils de la Generalitat a la Regió Metropolitana de Barcelona.

Més autogovern. Aprovar un nou Estatut d'Autonomia que permeti la intervenció de la Generalitat en tot allò que afecti els ciutadans de Catalunya, un finançament suficient i el respecte a la identitat cultural catalana dins del marc d'una Espanya Federal. Res que afecti els ciutadans de Catalunya podrà ser decidit sense la seva representació.

ya-Ciutadans pel Canvi-Els Verds Opció Verda

10 minuts mínims per visita mèdica

Girona

Palamós

100.000 hectàrees de parcs naturals

NOU ÀMBIT DE RODALIES DE TARRAGONA

NOU ÀMBIT DE RODALIES DE GIRONA

Novia xarxa mixta de mercaderies i viatgers
 Xarxa d'alta velocitat
 Xarxa convencional de Renfe
 Xarxa del FGC i altres
 Àmbits de rodalies

ELISENDA ROCA ENTREVISTA MANUELA DE MADRE, NÚMERO 2 DE LA LLISTA DEL PSC PER BARCELONA

“La dreta ha rebaixat els serveis públics”

Elisenda Roca periodista

—La fibromialgia va ser la causa per la qual deixés l'alcaldia de Santa Coloma de Gramenet després d'onze anys de plena dedicació...

—Vaig deixar de ser alcaldessa però no vaig dimitir de la militància política. No tenia prou forces per ocupar un càrrec amb jornades diàries de 14 hores. Després d'una baixa de 8 mesos, em vaig reincorporar al meu escó de diputada al Parlament.

—I ara, d'on treu la força per tirar endavant?

—Perquè crec en el que faig i he acceptat que tinc algunes limitacions i per això sóc una malalta més disciplinada. He tingut la sort de poder fer una adaptació al meu lloc de treball. Estic millor, treballa menys hores però amb més intensitat i passió. Malauradament, no tota la gent que pateix aquesta malaltia troba un entorn de comprensió i estimació que li permeti continuar treballant i sentir-se respectada com em sento jo.

—Manuela de Madre, com a Catalana de l'Any, segons els lectors d'El Periódico, què els diria a qui els acusen de dependre del PSOE i de ser poc catalans?

—Si tenir la justícia social, l'educació i la lluita contra la discriminació com a pilars fonamentals i compartir aquests compromisos amb altres socialistes d'Espanya i d'Europa, et dic: sí, som culpables. Nosaltres som una força catalana amb una ideologia, la socialista. Dependència? Qui va de la mà amb el PP donant l'llum verd a la PHN? Els convergents sí que han estat dependents d'un govern amb un amo que es diu Aznar, que no té cap sensibilitat ni vol entendre què és Catalunya. O és que si no ets convergent, no ets català? Això és miserable. Ho considero un insult als homes i dones que voten altres forces polítiques.

—Reivindica el paper dels altres catalans en la Catalunya d'avui...

—Fins ara s'ha passat de punteres sobre la nostra aportació a aquest país.

És una de les personalitats polítiques més valorada i estimada de Catalunya. Treballadora, lluitadora i honesta, Manuela de Madre, número 2 a la llista del PSC, és un símbol pel seu partit i per a molta gent.

S'ha de valorar el nostre esforç, ens hem deixat la pell per fer créixer aquesta terra que estimem, on han nascut els nostres fills, on hem arrelat i que és la nostra pàtria. Crec que el PSC és un partit poliedric on hi conviuen sensibilitats diverses que el fan plural de veritat. Però només hi ha una ànima que ens defineix a tots i és la voluntat de ser la representació dels anhels, les il·lusions i les esperances de la majoria de la gent de progrés d'aquesta terra.

—La paraula clau de tots els partits és el canvi. Qui és el seu canvi?

—El canvi en polítiques de benestar, polítiques socials. Canviarem una manera de fer. Volem ser transparents amb la ciutadania. Aquest és el canvi que garanteix el PSC i Pasqual Maragall.

—Ens preocupen moltes coses. L'ensenyament, l'educació dels nostres fills...

—Totalment d'acord. Fan falta més recursos econòmics, més reconeixement als professors i professores i millors equipaments. És la base de la societat, és l'arteria que va directament al cor d'un país. Hem de cuidar-la.

—Preocupava la immigració...

—No podem amagar el cap sota l'ala. S'ha de reclamar contractació en origen, negociar quotes... L'arribada als barris i a les poblacions ha de ser sostenible. Per què no s'ha fet una política per evitar la creació de ghettos a diverses escoles i barris? Perquè això significa invertir diners públics i obrir diàlegs entre tots els sectors socials. És un repte, però ho farem, s'ha de fer! Afrontar-ho d'una forma directa, clara, amb les associacions de veïns i amb moltes poblacions. No volem que ningú se senti com si els de fora el traguessin de casa. Ara bé, sense criminalitzar-los d'entrada.

—Doncs, ara per ara, es percep una manca de seguretat que va en augment...

—La veritat és que hi ha menys policies que fa 8 anys. Els policies són serveis públics. La dreta ha rebaixat els serveis públics. Quan em preguntaves sobre l'educació et deia que s'ha d'invertir. Aquesta inversió servirà per fer créixer persones preparades. Tot el que no inverteixis en educació i formació

Manuela de Madre ha volgut participar molt activament en aquesta campanya

ho hauràs de fer en presons. CIU i PP han votat aquí i allà els pressupostos. Durant 8 anys, la sanitat, l'educació i la seguretat han patit una anorèxia en matèria d'inversions.

—Quan diu seguretat inclou els riscos laborals?

—I tant! Parlo de seguretat en el seu concepte més ampli. També hem de lluitar amb fermesa contra l'accidentalitat laboral.

—La seva filla gran ja té 18 anys...

—I sap que té llibertat per decidir. L'altre dia, per primera vegada, va aparèixer en un míting i em va donar una alegria! Em vaig emocionar. I ella, que se n'adona i, per treure-li importància, em diu: he arribat tard.

—Vol dedicar-se a la política?

—Vol ser periodista.

—I la petita?

—Té 13 anys i és molt crítica amb els polítics. S'interessa pel que diuen, pel que prometen i pel que després fan. Diu que el problema és que tots creuen ser els millors.

—Potser no ho sap, però té una altra Manuela a casa... i Manuela de Madre viu.

una part de lloguer, concretament 42.000 pisos és el nostre compromís ferm, treballar, contrastar i comptat fins l'últim euro.

—Ara em dirà que arreglaran les pensions...

—Hem de canviar el sistema de pensions per millorar-lo, per incrementar-les.

—Com?

—Complementant-les com va fer el govern andalús, per cert, presidit per un socialista, Manuel Chaves.

—La seva filla gran ja té 18 anys...

—I sap que té llibertat per decidir. L'altre dia, per primera vegada, va aparèixer en un míting i em va donar una alegria! Em vaig emocionar. I ella, que se n'adona i, per treure-li importància, em diu: he arribat tard.

—Vol dedicar-se a la política?

—Vol ser periodista.

—I la petita?

—Té 13 anys i és molt crítica amb els polítics. S'interessa pel que diuen, pel que prometen i pel que després fan. Diu que el problema és que tots creuen ser els millors.

—Potser no ho sap, però té una altra Manuela a casa... i Manuela de Madre viu.

Valentí Massana Medallista Olímpic

—Que canviï la gestió de l'esport a nivell social i a nivell professional. Els diners han de ser al camp, no a la banqueta!.

Ana Belén Actriu i cantant

—Com diu el meu amic Miquel Rios en una cançó "aquest és el temps del canvi i el futur es pot tocar". El canvi està a les vostres mans, si jo visqués a Catalunya ho tindria claríssim!.

Jorge Wagensberg Director Museu de la Ciència de la Fundació 'la Caixa'

—Votaré en Pasqual Maragall perquè tinc la il·lusió de posar el coneixement per davant de tot, no s'ha fet mai i seria un fet històric!.

Eduardo Mendoza Escriptor

—Pasqual, Catalunya era el lloc més divertit d'Europa. I ara és un muermo. Això és una col·lecció de ganduls subvencionats. Fes el que vulguis però anima una mica la cosa!.

L'HERÈNCIA QUE DEIXA CIU

El pacte CiU-PP ha retallat l'Estat del benestar a Catalunya

Vicenç Navarro és catedràtic de Polítiques Públiques de la Universitat Pompeu Fabra.

VICENÇ NAVARRO

La política de la Generalitat està plena d'actes simbòlics que intenten donar una imatge d'obertura, d'integració i de sensibilitat social que contrasta amb les seves polítiques públiques i socials, que estan descohesionant i polaritzant el país. D'exemples en trobem cada dia.

Simbolismes: la Generalitat fa un acte

El treball *L'Estat del Benestar a Catalunya*, del catedràtic Vicenç Navarro, demostra que, després de 23 anys de Govern de CiU queda un país amb els drets socials molt reduïts

d'homenatge als pensionistes de Catalunya (com fa cada any electoral) donant banderes catalanes a cada pensionista. Aquesta actitud contrasta, malgrat tot, amb la realitat, silenciada pels mitjans d'informació i persuasió de la Generalitat, en la que, com a resultat dels pressupostos del PP aprovats amb el recolzament de CiU, el déficit de despesa pública en pensions (la més baixa de la UE) que Catalunya (i Espanya) té amb la UE ha augmentat (durant el període 1996-2000, darrer any del qual existeixen dades comparables de l'Eurostat per a tota la UE) ni més ni menys que un 20%.

Simbolismes: la Generalitat de Catalunya, per fi (després de 23 anys de Govern de CiU) dona un ben meregut guardó a Paco Candel, autor d'*El altre catalans*, com homenatge als treballadors immigrants d'altres parts d'Espanya, component molt important de les classes populars del nostre país. Aquesta actitud simbòlica contrasta amb les

polítiques educatives classistes que han perjudicat enormement les classes populars, tant les nascudes aquí com les immigrants. La despesa pública per alumne a Catalunya (tant en la primària com en la secundària) és de les més baixes d'Espanya, que és a la vengada més baixa que la mitjana de la UE.

El mateix fet ocorre en la sanitat pública on, a més de tenir unes prioritats equivocades, no s'ha donat prioritats al fet de desenvolupar els serveis d'atenció primària sanitària on la majoria de la ciutadania rep la seva atenció sanitària. Catalunya té, junt amb Galícia, la reforma de l'atenció primària sanitària més endarrerada. Una de les majors cau-

ses d'aquesta pobresa del sector públic són les prioritats de la Generalitat, que no són sensibles a les necessitats de les classes populars i classes mitges, donant prioritats als serveis privats. Prova d'això són els pressupostos de la Generalitat. Els ingressos de la Generalitat (procedents de l'Estat i dels tributs propis) per habitant són pràcticament els mateixos que rep la mitjana de les comunitats autònòmiques. D'altra banda, la despesa pública social per habitant a Catalunya (que inclou la despesa per a la gran majoria de serveis i transferències de l'Estat del benestar, excepte pensions) és una de les més baixes d'Espanya. La despesa pública en educació de la Generalitat també és de les més baixes d'Espanya.

No es pot parlar de cohesió nacional i a la vegada dur a terme polítiques públiques de descohesió social

Les prioritats de la Generalitat no són sensibles a les necessitats de les classes populars i mitges

trastant, de nou, aquesta realitat amb el discurs retòric profamiliar de la Generalitat. Les famílies catalanes i sobretot la dona catalana pateixen les enormes insuficiències de l'Estat del benestar a Espanya.

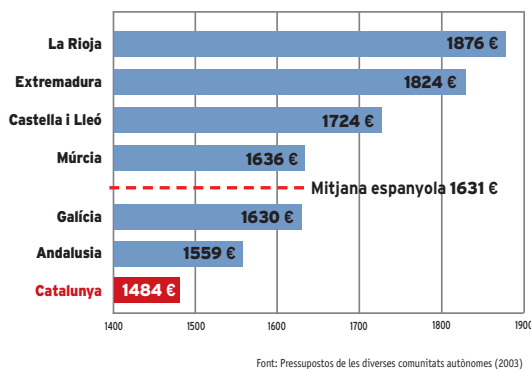
I la situació, ja en si preocupant, és encara més preocupant perquè degut als pressupostos de l'Estat espanyol, aprovats pels partits conservadors governants a Espanya i a Catalunya, el gran déficit de despesa pública social que Catalunya i Espanya tenen amb la mitjana de la UE ha augmentat en el cas espanyol un 20% des del 1996 al 2000 (darrer any en que Eurostat ha publicat informació per a tota la UE) i un 22% a Catalunya des del 1996 al 1999 (darrer any en que Idescat ha publicat dades per a Catalunya). És també preocupant que durant els anys en què el senyor Mas ha estat conseller en cap de la Generalitat la despesa pública social com a percentatge del pressupost de la Generalitat ha disminuït d'un 21.06% a un 20.23%.

No es pot parlar de cohesió nacional i a la vegada dur a terme polítiques públiques de descohesió social.

(De *L'Estat del Benestar a Catalunya*)

La despesa social, a la cua d'Espanya

Despesa pública social de les autònòmiques. Euros per habitant

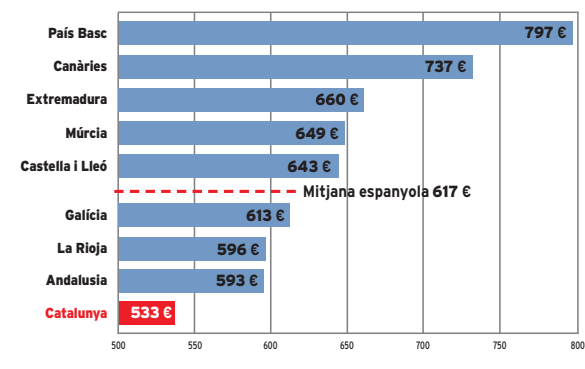

▶ En 23 anys CiU no ha prioritzat, mai, les despeses socials, mentre que els Mossos d'Esquadra és la policia més ben pagada de l'Estat espanyol.

▶ El personal sanitari d'atenció primària de Catalunya és el pitjor pagat d'Espanya, ▶ El complement de les pensions de viduïtat s'aplica cada 4 anys, per les eleccions.

La despesa educativa és la més baixa d'Espanya

Despesa en educació a les autònòmiques. Euros per habitant

▶ Catalunya té un dels índexs de fracàs escolar més alts de la Unió Europea: 34%

▶ A l'octubre de 2003, 70.000 alumnes a Catalunya estaven en aules massificades.

Enric Majó
Actor

"Voto Maragall perquè quan era al capdavant de l'Ajuntament en època dels 3300 va demostrar que era possible tirar-lo endavant sense corrupcions. I en l'acte de la Plataforma Cultural i Espectacle contra la guerra ell hi va ser".

Jordi Maluquer de Motes
Catedràtic d'Història (UAB)

"El model d'organització d'Espanya de Maragall és una via de reforma intel·ligent i positiva. El nou Govern ha de consolidar Catalunya en una línia de progrés".

Lourdes Ríos
Cooperant, presidenta de l'Observatori DESC

"El Govern de dretes del PP fa assistencialisme i no cooperació. Un Govern d'esqueres està més sensibilitzat perquè és qüestió de creure-hi i l'equip d'en Maragall hi creu".

Romano Prodi
President de la Comissió Europea

"Els ens territorials autònoms poden fer sentir la seva veu a Europa a través del Comitè de les Regions, una institució que el meu amic Pasqual Maragall va ajudar a crear i coneix de prop".

Joan Coscubiela
Secretari general CC00

"Sobretot, el que cal, és un canvi de polítiques. No és bo que la ciutadania tingui la impressió que els projectes polítics són indistints i intercanviables".

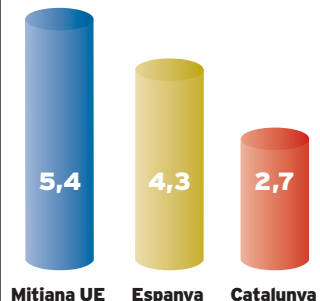
Vicente Álvarez Areces
President d'Astúries

"Pasqual és una esperança per Catalunya i per construir l'Espanya plural de la qual tots ens sentim orgullosos. L'esquerra sap fer política i Pasqual ho tornarà a demostrar ara des de la Generalitat".

L'escola pública que rep menys recursos d'Europa

Despesa pública en educació en % del PIB (2000)

Foncs: L'Estat del Benestar a Catalunya (V. Navarro), IDESCAT i EUROSTAT

► L'any 2001 la Generalitat va destinar 6 milions d'euros per a 7 escoles privades.

6 d'elles no reuneix cap requisit legal per optar a la subvenció.

3 d'elles són de l'Opus Dei (La Vall, La Farça i Viaró)

Una d'elles, la Saint Paul's School, al barri de Pedralbes de Barcelona, cobrava 600 euros al mes per alumne. Per incomplir la llei, el rebut mensual es camuflava sota l'aparença de "donació a fundació sense ànim de lucre".

Diversos diaris editats a Catalunya des del juliol de 2001 van recollir les declaracions d'Artur Mas al respecte.

Les excuses de CiU.
Artur Mas: "No hi havia pressió per donar-ho a altres escoles i hi havia diners disponibles".

► Els estudiants catalans de 14 anys tenen els coneixements dels de 13 anys a la Unió Europea, tant a l'escola privada com a l'escola pública.

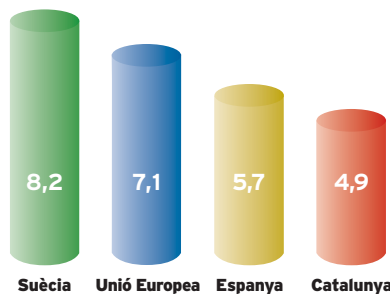
Què tenen a Suècia que no tinguem aquí?

Catalunya té la taxa de fecunditat més baixa del món. Un repàs ràpid de les polítiques de família a Suècia, un país amb alts índex de fecunditat des de fa dècades, dona algunes pistes per entendre perquè les dones a Catalunya no poden tenir fills.

- una taxa d'ocupació molt alta entre les noies joves (el 82%).
- un atur molt baix i una taxa de temporalitat molt baixa
- escoles bressol obertes de 8 del matí a 8 del vespre.
- serveis domèstics per a les persones grans i amb discapacitats de deu a quinze hores setmanals
- una coresponsabilitat en les tasques familiars per part del jove i la jove
- quan un nen neix, pare i mare tenen 1 any de baixa amb sou i garantit per llei el lloc de treball
- amb el fill menor de 3 anys tenen un subsidi de 800 euros mensuals; i a partir dels 18 anys tenen un crèdit de 50.000 euros i una beca de l'Estat per estudiar

La sanitat pública, a la cua d'Europa

Part del PIB destinada a despesa pública en Sanitat (1999)

Foncs: L'Estat del Benestar a Catalunya (Vicenç Navarro), IDESCAT i EUROSTAT

► Actualment hi ha més de 30.000 persones en llista d'espera per a una intervenció quirúrgica.

► L'espera mitjana és de 4 anys per a pròtesi de genoll i 1,5 anys per a una pròtesi de maluc.

► En visites a especialistes i proves complementàries, es produeixen esperes de 2 mesos en ecografies, resonàncies magnètiques i cirurgia vascular.

► Un informe especial del Síndic de Greuges indica que, en atenció primària, hi ha esperes de 2 setmanes a l'àrea metropolitana de Barcelona. La mitjana de visites diàries per metge és de 33.

Josep Pernaú

Mas, premi Somiatrutes 2003

Amb tota la més bona intenció del món, només per estimular que totes les propostes que fan els candidats en les eleccions estiguin recolzades per bases reals, un jurat independent hauria d'atorgar una distinció a la proposta més demagògica o a la ficada de pota més considerable de cada període electoral. I com que el jurat encara no existeix, aquesta vegada em permetré fer-ho jo, de manera que concedixo el guardó de Somiatrutes 2003 a Artur Mas, per la seva idea de l'equip olímpic d'Andorranya: atletes catalans competint als estadis amb samarretes dels colors andorrans.

S'han donat moltes raons per explicar el desencert del candidat convergent. Que si no era el moment oportú, després de la tensa negociació amb Madrid sobre la presència de la llengua catalana a les escoles espanyoles dins del Principat; que si el COI no permetria mai aquella barreja, que vulnerava els seus estatuts; que només eren ganes de provocar el Govern espanyol... Hi ha una altra que feia filosòficament impossible que la idea es pogués dur a terme.

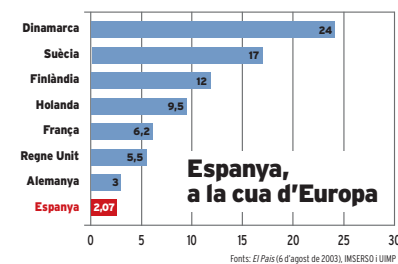
Els andorrans no volen problemes, i Mas els en podia haver creat un

Andorra no donarà mai un pas que pugui incomodar a Madrid o a París. A tot el que pugui crear un problema amb els veïns, sempre dirà que no. El Principat, amb la seva sobirania i tot, és un miracle de la geopolítica. Amb les dades d'Espanya, França i Andorra dins un ordinador, la màquina diria que les valls van quedar engolides fa segles pels de dalt o pels de baix. O repartides entre els uns i els altres. Mani qui mani a Andorra, quan s'ha de prendre una decisió que pugui tenir alguna relació amb els del nord o amb els del sud, el prohom del Govern es pregunten: "Podria empenyar això a Madrid? O a París?" I en el dubte, sempre es decantaran pel no. L'Executiu no va tenir ni que contestar aquest cop. El Comitè Olímpic Andorrà li va estalviar la feina. Els seus membres son del país i saben el que pensa la gent. Poden pensar diferent en altres coses. Però no en la necessitat de no fer empenyar a Espanya o a França.

Els andorrans no volen problemes i Mas els en podia crear un.

Atenció domèstica a la gent gran

Percentatge de majors de 64 anys atesos a casa seva

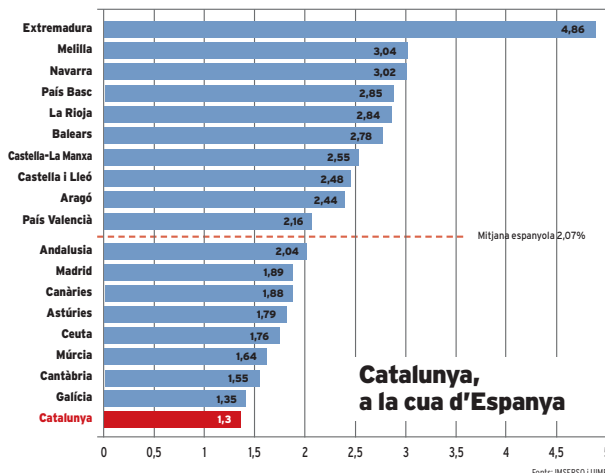

Espanya, a la cua d'Europa

Foncs: El País (6 d'agost de 2003), IMSERSO i UIMP

► Les persones (habitualment dones) que han de fer-se càrrec de persones dependents a casa pateixen un deteriorament de la salut en el 30% dels casos.

► Les dones catalanes de 35 a 55 anys tenen un 300% més de malalties degudes a l'estrès.

Catalunya, a la cua d'Espanya

Foncs: IMSERSO i UIMP

Les excuses de CiU.
Irene Rígau (Consellera de Benestar Social i Família): "No és seriós dir que el percentatge de persones grans que reben serveis domèstics a Catalunya és menor que a Extremadura".

Sergi Mingote
Alpinista

"Cal un canvi, perquè la dreta catalana ha errat el camí per portar el poble català al cim. Aconsegüim-lo amb Pasqual Maragall!".

Gilberto Gil
Ministre de Cultura de Brasil

"L'elecció de Maragall portarà a Catalunya els canvis que ell mateix, el seu partit i tota la gent de Barcelona van començar a temps".

Anna Maria Moix
Esriptora

"Maragall és l'únic polític amb imaginació i sensibilitat social suficients per fer superar aquesta involució política a Catalunya i a tot Espanya".

Manuel Chaves
President d'Andalusia

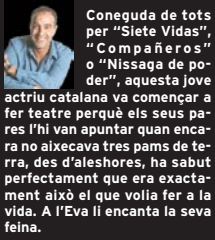
"Maragall és el referent de l'Espanya plural. Jo sóc andalús i vull que tots els andalusos que ara també són catalans el votin".

Ramoncín
Artista

"Si les polítiques culturals de Catalunya van a parar a mans d'un tipus com Maragall poden ser l'hostia, el gran oasi del desert espanyol".

Toni Marín entrevista **Eva Santolaria**

Coneguda de tots per "Siete Vidas", "Compañeros" o "Nissaga de poder", aquesta jove actriu catalana va començar a fer teatre perquè els seus pares l'hi van apuntar quan encara no aixecava tres pams de terra, des d'aleshores, ha sabut perfectament que era exactament això el que volia fer a la vida. A l'Eva li encanta la seva feina.

—Els teus pares deuen estar orgullosos...
—Home, crec que sí, però en realitat el que més m'han crescut és la sort que he tingut de fer realitat el meu somni. Crec que l'orgull ve perquè ho vaig aconseguir jo, que em vaig plantar constant tothom i que vaig lluitar pel que volia estar tot en conreu. L'orgull ve per aquí i no tant per si faig una sèrie que tingui més o menys èxit.

—El cert és que tenint en compte la teva edat, el teu currículum impressiona una mica. La sort també deu jugar un paper important, no?

"Per convicció ideològica i per coherència crec que hi ha d'haver un canvi"

—Crec que la sort és fonamental el primer cop perquè en realitat tot plegat és un cúmul de casualitats. Però també l'has de saber buscar, no? Jo sóc molt pesada, eh? Tot el que he aconseguit ha estat per pesada (riu).

—I en tot actues igual? Vull dir, quan tens clar el que vols sempre vas tan directa com dius?
—No, només en la feina. Hi ha un punt en el que jo crec que les coses t'arriben en altres aspectes de la vida que no són la feina. Precipitar, buscar, fer-se pesada o tal... En la feina t'has de buscar la vida, has de lluitar per la satisfacció que tens quan ho aconsegueixes. I a més, jo sóc molt positiva en aquestes coses. Quan feia un càsting sempre pensava que ja tenia una cosa per explicar als meus nets. Pensava: "he conegut a tal i a tal" i m'han engegat però ni és igual.

—No em diguis que escrius un dietari per quan arribin els nets...
—Sí, jo visc el futur més que el present. Ara em truquen, per exemple, i em diuen que hi ha un director que vol veure'm per una peli, que la fa tal productora, i que la farà amb tal

actor. Em poso super feliç i super contenta perquè faré aquest rodatge. Llavors surto de la prova i penso "fatal", però és igual perquè he conegut a aquest, a aquest i a aquest.

—O sigui que ets una dona positiva.
—Sí.

—I què veus de positiu en, per exemple, com ha anat tot l'assumpte de l'AVE tu que ets una potencial usuària quan la línia arriba a Barcelona?
—Mira, em vénen al cap aquells temps en els que tothom es queixava del pont aeri i deien que a veure si arribava aviat l'AVE. Mira, no entenc perquè hi ha tants problemes, perquè no es fan les coses bé...perquè no es fa cas a uns informes que ja diuen el que passarà. Em pregunto quin serà el motiu? Quins interessos hi haurà al darrere de tot això?

—T'ha canviat la visió de Catalunya des de que vas a Madrid?
—Sí, una mica.

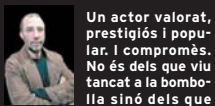

—En quin sentit?
—Que et sentis més català. Em sento "ciutadana del món" però jo he nascut a Barcelona, m'he educat a Barcelona i sóc catalana. Quan estàs fora veus la terra amb perspectiva, comences a adonar-te de la visió que els altres tenen de nosaltres i et reafirmes en el que ets.

—Creus que a Catalunya li cal un canvi?
—Per convicció ideològica, per coherència amb mi mateixa crec que sí. I també perquè és bo que a la democràcia hi hagi canvi, però... no sé fins a quin punt m'agradaria que tot fos del mateix color. El que passa és que d'altra banda... és clar, em tira la meua ideologia i crec que realment hi ha d'haver un canvi per millorar.

—Abans em deies que vius el futur. Com veus el panorama després del 16 de novembre?
—No sé què passarà. A mi, el que més m'INTRIGA són els pactes que pot haver-hi perquè m'agrada la coherència, no "toda vale para llegar al poder". El pacte per governar ha de ser coherent. L'important no és si sóc convergent o no, ni és igual. Però si jo sóc catalana... a mi això de pactar amb el PP em posa nerviosa, no ho pugui entendre. Les cartes sobre la taula i jo decidiré si vull votar o no. El que no em val és que tu em diguis "no, nosaltres no tenim res en comú" i després vulguis pactar. Això no.

Jaume Boix Angelats entrevista **Juan Echanove**

Un actor valorat, prestigiós i popular. I compromès. No és dels que viu tancat a la bombolla sinó dels que s'implica per obtenir més justícia, més cultura, més llibertat. "L'Echanove", li diuen per aquí, i aquesta designació cognomin, que expressa familiaritat i franquesa, és la prova que Juan Echanove, a més d'admirat, és estimat.

—Ens agrada tenir-lo a casa, ja ho veu.
—Sí, sí, és una cosa que es nota i s'agraeix. Des de fa 12 anys, quan vaig dur a Barcelona la meua primera obra, va començar una relació molt bona amb la gent d'aquí. He fet bons amics, el teatre s'omple. Esperem que duri molt.

—I ens porta un Miller, autor que, com deus saber, és quasi ignorat en llengua catalana.
—Ho sé. Poc traduït i quasi descatalogat, com passa amb tants altres grans autors, dels quals és difícil trobar textos. *El precio*

"El canvi polític, com la gran cuina, vindrà de Catalunya"

és una obra que vaig veure quan començava a estudiar teatre i des de llavors havia volgut fer. Un gran text sobre les relacions familiars i, més que familiars, universals.

—El precio ha durat un mes de moment, ¿no?
—Sí, i espero que tornarem d'aquí a un any. El teatre Romea té la gran virtut de ser un teatre privat que funciona com un de públic, vull dir que per més èxit que tinguis, té una programació que ha de complir i no pot prorrogar i em sembla molt bé. L'altre dia Pasqual Maragall va venir a veure'm al camerino i em deia, amb aquella veu, "Juan, esta obra debes traerla de nuevo". "Dentro de un año, cuando seas presidente", li vaig respondre. No pot fallar. Ho esperem molts.

—I no només a Catalunya, oi?
—Sí. El canvi l'esperem a tot Espanya, l'esperem especialment a Madrid i sabem que ha de començar per Catalunya perquè Maragall és qui millor l'encarna. Igual com ha passat amb la gran cuina, que Catalunya ens ha obert la porta del món, el canvi polític ha de venir de Catalunya.

¿Sap què necessitem?
—Ho sap vostè?
—Necessitem un despertador. Un despertador que ens desvetlli. Em costa encara entendre com és possible que després de tantes mobilitzacions, contra el Prestige, contra la guerra, després de tot el que passa, de com governa el PP de com van les coses, em costa entendre que hi hagi aquesta espècie de conformisme, de resignació. No. Necessitem un despertador, necessitem despertar-nos.

—El món de la cultura, quin canvi necessita?
—Necessita una revolució. Aquí el que hem de fer és una revolució cultural, perquè durant tots aquests anys hem hagut de fer la transició i el canvi polític i econòmic, però el cultural no s'ha fet i en els darrers anys, a més, s'ha reculat.

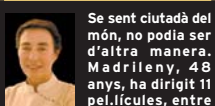
—En cinema i teatre, per exemple.
—És evident. L'activitat industrial en el cine i el teatre té dos vessants: la part de negoci i l'entretèniment i la part cultural. És aquesta segona la que s'oblida. El que cal és fer una política cultural de col·labo-

ració real i profunda entre el sector públic i el sector privat perquè la cultura és un dret, i com més accés a la cultura, major coneixement i per tant, més llibertat. Als responsables polítics jo els demano que no parlin tant d'economia i parlin més de cultura.

—¿Creu que la victòria de Maragall serà aquest despertador que reclama?
—És ben clar. Maragall i el PSC amb el concurs d'altres forces de l'esquerra que formin un govern de progrés a Catalunya poden i faran el canvi. Jo estic esperançant. Tinc una gran esperança, sé que

Margarita Rivière entrevista **Fernando Trueba**

Se sent ciutadà del món, no podia ser d'altra manera. Madrideny, 48 anys, ha dirigit 11 pel·lícules, entre les quals "Belle Époque" que va guanyar un Oscar el 1992. És qui onista i productor tant de cine com de televisió, i en aquesta entrevista assenyala sense complexes el mal ús que es fa de la televisió.

—Què et preocupa i què t'agrada del món ara mateix?
—Em preocupa l'atontament de la gent en els països desenvolupats a través de la televisió, que s'ha transformat en una arma de manipulació i de "deseducació". Crec que si Europa no redefinix el paper de la televisió, tant pública com privada, la televisió acabarà amb aquest somni anomenat Europa en molt menys temps del que creiem. No menysprem l'enorme poder destructor de la ignorància.

—En un moment en què mana l'econo-

"La televisió és un mitjà fantàstic utilitzat pel mal"

mia, quin és el paper dels polítics?
—Els polítics travessen una mala època. Cada vegada són més idiotes. La majoria són titelles en mans d'empreses i grups financers.

—Com influeix en el seu treball la globalització cultural?
—Jo he rodat pel·lícules a Espanya, Portugal, Estats Units, França, la República Txeca i en els meus equips sempre hi ha hagut gent de moltes nacionalitats.

—Paul Schrader em va dir que el cine està perdent el seu pes perquè els mitjans de comunicació en general s'han convertit en els 'contistes globals'. Hi estàs d'acord?
—El cine perd pes perquè s'ha convertit en una fàbrica de

videojocs. Els mitjans de comunicació estan fent el joc al poder en ser l'arma clau per crear un nou tipus de ciutadà ignorant, estúpid i manejable. Això és la fi de la democràcia.

—Quin crec que és avui el paper dels mitjans de comunicació?
—Avui no tenen cap paper. Fa bastant que han perdut els papers. Estan al servei de grans conglomerats econòmics i polítics. Els diaris lleugers es compten amb els dits d'un monyó. La televisió, avui per avui, és

il·legible. L'analfabetisme de la televisió és el pitjor de tots. La televisió és un mitjà fantàstic que és utilitzat pel mal ja la major part del temps.

—Què esperes com a individu dels mitjans de comunicació en general?
—Que estiguin al servei de la societat, donant informació veraç i contribuint a l'educació de les persones.

—Creus que Europa forma part d'aquesta globalització cultural?
—La globalització és un major contacte i intercanvi entre les cultures, no necessàriament l'homogeneïtzació.

—En quina mesura creus que tot això ens afecta a nosaltres, espanyols?
—Tots estem immersos en una aventura comuna. Els espanyols hem fet un paper molt negatiu respecte el projecte europeu, alineant-nos amb el més ultradretà i retrògrad del món actual.

—Som una potència en 'premsa rosa'. Com ho veus?
—Em repugna. No llegeixo aquesta merda ni en el tren, ni a

la platja. Hauria d'estar prohibida. És un atemptat a la llibertat i a la cultura.

—Què li demanes tu a un polític espanyol?
—Que sigui honrat i progressista. Que es preocupi menys de la foto i de la seva imatge. Que parlin com a persones, no com a polítics. Que no repetixin totes les frases que diuen. Que compleixin el que prometen. Que es barregin amb la gent real i passin menys temps en les seus dels partit, plenes de gent rara.

—Quina imatge tens de Maragall?
—Molt bona. Tan bona que a vegades no sembla un polític.

—Com a ciutadà, què penses que hauria de fer la política i els polítics per no ser una cosa 'a part' de la gent?
—Abans de res, vigilar perquè la democràcia no es degradi i es desvirtui. Després de segles de guerres i massacres, això és tot el que hem estat capaços d'inventar per conviure. No és perfecte, està molt lluny de ser-ho. Però en comptes de treballar per destruir el que tenim, hauríem de treballar per perfeccionar-ho i desenvolupar-ho. Estem només en el punt de partida. Encara que molts partits i polítics no tenen el menor interès en tractar les qüestions fonamentals. Estan instal·lats en la misèria de la política quotidiana i allí veuen a llarg termini.

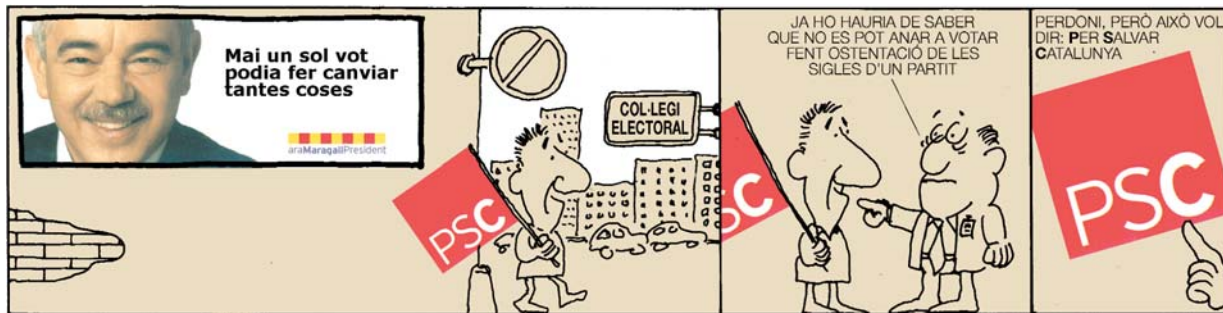
A la contra

Així veuen el canvi els dibuixants Canyissà, Jaume Bach (Web Negre), Horacio Altuna (El Periódico) i Oscar Nebreda (El Jueves).

per **Canyissà**

per **Jaume Bach**

per **Horacio Altuna**

per **Oscar Nebreda**

OSCAR.